

Merlyn van Dobben

portf olio.

Het geheim

Iedereen heeft camera
en toetsenbord in z'n binnenzak maar
een echt goeie tekst
is als een echt goeie foto dat laat je
aan een professional over

Elke zin heeft iets unieks
te vertellen op het web in
krant blog speech of script
makkelijk leesbaar geen woord
te veel of te weinig
prikkelend zodat de lezer tot
nadenken dan wel lachen
wordt aangezet
en de tekst nog een tijdje blijft
hangen dat is
de truc

Hoe de truc in elkaar zit
is het geheim

INHOUD

Politiek	
Afscheidsinterview Potters	4
Kunst	
De Bacteriefluisteraar	6
Fotografie: Utrecht Centraal	8
Vastgoed	
Hoe maken we circulair bouwen betaalbaar?	9
Non-fictie: Hollywoo-woo	12
Onderwijs	
Blindelings geslaagd	13
Sport	
Pitchen is magisch	15
Fotografie: Kunstmarkt De Bilt	18
Spiritualiteit	
Waar de spirituele oorlog echt over gaat	19
Fictie: Mattie Mattie Mattie	22
Maatschappij	
De schandalen van veertig jaar geleden zijn nooit opgelost	23
Fotografie: de maan	27

Afscheidsinterview Potters

Op 4 april 2017 ging de ‘jongensdroom’ van Sjoerd Potters, destijds VVD-Tweede Kamerlid, in vervulling: hij werd burgemeester van Gemeente De Bilt. Op 2 oktober 2024 neemt hij afscheid. Helmond - met nagenoeg 100.000 inwoners een gemeente waar De Bilt twee keer inpast - zit met smart op hem te wachten. Als geboren Tilburger kon hij de kans om naar Brabant terug te keren niet laten liggen. Potters: ‘Ik ken Helmond redelijk goed en het is een mooie volgende stap. Maar ik neem De Bilt met me mee. De gemeente is in mijn hart gaan zitten en gaat er niet meer uit.’

Het waren turbulente tijden. Potters: ‘Meer nog dan ik had verwacht. Ik werd op een donderdag geïnstalleerd en de maandag erop was er al het eerste serieuze incident: een mogelijke polio-uitbraak bij het RIVM. Sindsdien heb ik behoorlijk wat voorbij zien komen, van zedenzaken tot boerendemo’s. Ook heb ik te maken gehad met bedreigingen. Dat zijn geen leuke dingen; mensen die je appartement binnen proberen te komen, en zo zijn er nog wat dingen voorgevallen. Ik vond dat best lastig. Wat nou als er opeens iemand voor je staat? Hoe kan ik me dan het beste verweren? Om die reden ben ik Krav Maga gaan beoefenen, een verdedigingssport. Mensen mogen boos zijn, dat hoort er allemaal bij, maar als het richting je gezin gaat, wordt er een grens overschreden.’

Een eigenschap waar hij door vriend en vijand voor wordt geprezen is zijn talent om verbindend op te treden. Potters: ‘Dat zit in mijn natuur. Ik kom uit een gezin waarin ik iedereen altijd een beetje bij elkaar heb moeten houden, door omstandigheden. Elke burgemeester zou deze kernkwaliteit moeten hebben. Als je niet kunt verbinden, hoe wil je een gemeenschap dan bij elkaar houden? Daar ben ik overigens nog weer meer in gegroeid, in de rol van burgervader, doordat je er in moeilijke tijden voor mensen moet zijn. Met name de coronatijd was erg pittig. Maar de lastige dingen hebben het beste in mij naar boven gehaald. Ik ben door het burgemeesterschap een beter mens geworden.’

‘Ik ben door het burgemeesterschap een beter mens geworden’

‘Tijdens een crisis blijf je rustig. Je moet ervoor zorgen dat mensen door jou niet nog meer onrust krijgen, maar toch moet je je boodschap duidelijk overbrengen. De rust om dat te doen, krijg ik door me heel goed voor te bereiden. Ik zonder me altijd een uurtje van tevoren af, om tot mezelf te komen. Dan neem ik alle denkbare scenario’s door.’ Toch wil het hoofd weleens overlopen, door alles waar aan gedacht moet worden. Potters: ‘Dan begin ik mijn bril kwijt te raken, mijn autosleutels... Of dan vraag ik aan mijn echtgenoot wat we dit weekend gaan doen en zegt hij: dat heb ik je gisteren een uur lang lopen vertellen. De focus op het werk is soms zo groot dat de rest in de schaduw komt te staan.’

‘Ik heb er desalniettemin ontzettend van genoten. De Bilt is een zeer dynamische gemeente, met mensen uit alle rangen en standen. Geen inwoner is hier hetzelfde en dat ben ik enorm gaan waarderen.’

De Bacteriefluisteraar

Sanne Kreuze (54) is beeldend kunstenaar en sinds deze week ook officieel romancier. Haar debuutroman De Bacteriefluisteraar wordt op vrijdag 13 september gelanceerd in de Biltthovense Boekhandel. Sanne: ‘Ik heb het boek geschreven omdat het heel belangrijk is om door te hebben wanneer je gehypnotiseerd wordt. We zijn sociale wezens, en die willen zich aan elkaar aanpassen. Dat is heel mooi en het zorgt voor onze overleving, maar er zit ook een keerzijde aan. Als we met z’n allen in een ideologie geloven die schadelijk is, bijvoorbeeld.’

De Bacteriefluisteraar is een ‘tragi-absurdistische roman die je op alle lagen aan het denken zet,’ zo valt te lezen op de achterflap. En: ‘Wat bepaalt onze gevoelens? Wat bepaalt onze identiteit?’ Sanne: ‘Ik heb zeventien jaar lang Lyme gehad. Toen ik me in die ziekte ging verdiepen, raakte ik gefascineerd door micro-organismen. Ik heb twee jaar lang research gedaan en de hele biologische literatuur doorgespit. Bacteriën hebben een enorme invloed op hoe we ons voelen, onze stemming, hoe we de werkelijkheid ervaren en dus op ons gedrag.’

Ze had er ook een non-fictie-boek over kunnen schrijven, maar koos voor de metafoor, want: ‘Dat gaat dieper dan een informatieve uiteenzetting. Net als bij sprookjes spreek je met een fantasieverhaal het onbewuste aan, het niet-talige gebied. Als beeldend kunstenaar past deze kunstvorm ook gewoon beter bij mij.’

Het boek gaat over Flo, waarvan de moeder is overleden aan een bacteriële infectie tijdens haar geboorte. Op haar vijfde ontdekt ze dat ze telepatisch contact kan leggen met haar microbiom. Ze doet het goed op school, doordat de bacteriën haar de juiste antwoorden influisteren, maar door haar traumatische geboorte (en een vader die niet naar haar omkijkt), heeft ze een hekel aan mensen gekregen. Toch wordt ze gedwongen om ‘diep intermenselijk contact’ aan te gaan, want

anders kunnen de bacteriën zich niet meer voortplanten. Ze ontmoet ene Dreyfuss, een gewelddadig, goeroe-achtig figuur. Sanne: ‘Dreyfuss is een charlatan met hypnotiserende gaven. Ik heb hem gemodelleerd naar de leider van de sekte waar ik een paar jaar in heb gezeten.’

‘Ik was net moeder geworden en miste contact. Écht contact. Ik had niet zoveel met gesprekjes over hapjes, kleertjes en lakentjes. Ik wilde het hebben over het moederschap, dat zoiets groots is. En toen ontmoette ik iemand die bij een sekte bleek te zitten. En dan ga je een keer mee, en hèhè, eindelijk kon ik gesprekken voeren die ergens over gaan. Maar je raakt zo van jezelf vervreemd in een sekte, het is een mindfuck. Je kunt het met een totalitaire staat vergelijken. Kritiek wordt niet geduld.’

**‘Elk personage komt uit mijn koker, dus is een deel van mij.
Alleen zo uit de context gehaald dat ik het niet ben.
En toch ook weer wel’**

‘Elk personage komt uit mijn koker, dus is een deel van mij. Alleen zo uit de context gehaald dat ik het niet ben. En toch ook weer wel. En jij ook, en de lezer ook. Uiteindelijk zijn we alles. Daarom is het boek confronterend; het gaat over diepe shit. Iedereen heeft een schaduw-kant, maar daar praten we doorgaans niet over. Hopelijk brengt De Bacteriefluisteraar daar verandering in.’

De Vierklank / Biltsche Courant, 11 september 2024

Hoe maken we circulair bouwen betaalbaar?

Op uitnodiging van Cirkelstad en TKI Bouw en Techniek, en ondersteund door Copper8, staken verschillende partijen op 26 november j.l. de koppen bij elkaar om te brainstormen over de problemen (met name als het gaat om de financiering) van circulair bouwen. De belangrijkste bottlenecks werden besproken, maar er werd ook al voorzichtig gezinspeeld op mogelijke oplossingen.

Plaats van handeling is de Rabobank in Utrecht, waar Gijs Derks (Cirkelstad) de in totaal zestien deelnemers drie vragen voorlegt waar het deze ochtend over zal gaan: Wat zijn de structurele belemmeringen en hoe kunnen we die wegnemen? Hoe maken we circulaire oplossingen financieel haalbaar en investeerbaar? En hoe kunnen we dat in de praktijk brengen? Gijs: ‘Aan de ene kant hoor je: er is geld genoeg, maar er zijn geen projecten. Aan de andere kant zeggen aannemers: als we kijken naar alle regels waar we aan moeten voldoen, zien we door de bomen het bos niet meer. Kan er alsjeblieft duidelijkheid komen?’

Liselore Havermans (TKI Bouw en Techniek): ‘Het is belangrijk dat we vandaag bij elkaar zitten en dus niet over, maar met elkaar praten. Wij zijn allemaal koplopers die weten wat we willen, maar nog even niet hoe.’

Business cases die kloppen

Bert Krikke (directeur Cirkelstad): ‘De ontwikkeling gaat, ons inziens, te langzaam. Wat je bijvoorbeeld ziet bij woningcorporaties is dat ze veel aan energie doen, belangrijk voor de huurder, maar als het gaat om circulariteit, doen ze een klein dingetje hier en een klein dingetje daar. Wij willen graag over de volle breedte de circulariteit tevoorschijn halen. Hoe kunnen we business cases maken die kloppen? En als ze niet kloppen, hoe kunnen we met financiële instrumenten het

verschil kleiner maken? Op dit moment hebben we een vijftal woningcorporaties die klaar staan om mee te denken én doen.'

Aan welke knoppen kunnen we draaien?

Jeroen van Muiswinkel en Sybren Bosch (Copper8) presenteren hun idee om het bestaande systeem te nudgen en dat bestaat uit een aantal knoppen waaraan gedraaid zou kunnen worden. Te beginnen bij de definitie van Circulariteit Financiering. Sybren: 'Er is een definitie, maar de interpretatie van die definitie is bij iedereen anders. Als je zegt: dit gebouw is zoveel procent circulair, dan weet niemand wat dat betekent. Want circulair,' zo benadrukt hij, 'gaat over een heleboel verschillende dingen. Je zou het dus moeten uitsplitsen, omdat elk aspect op een andere manier invloed heeft op kosten, waarde en de toekomst.'

Andere knoppen waaraan gedraaid kan worden gaan over het ontwikkelen van nieuwe financiële (en fiscale) instrumenten of het doen van deals. Jeroen: 'Laten we een deal pakken, door het hele proces heen laten gaan en kijken wat er terugkomt.' Of de knop van het aanpassen van de huidige modellen. Al in 2022 hebben grote banken hun commitment gegeven aan de Kopgroep Circulair Financiering, die als doel heeft gesteld dat circulair financieren in 2030 de norm is. Jeroen: 'Er begint bewustwording te komen bij banken. Zij zien ook in dat hun modellen misschien niet helemaal toepasbaar zijn op circulair.'

Taxateurs

Een behoorlijk obstakel is het feit dat taxateurs vooral naar het verleden kijken. Dick van Ginkel (TBI Woonlab): 'De grote vraag is hoe we het taxatiesysteem gaan benaderen. Taxateurs en banken bepalen hun waarde op basis van de afgelopen dertig jaar, maar kijken niet vooruit.' Bert Krikke vult aan: 'Alles wat op dit moment buiten de taxatie valt, kun je niet meenemen in je business case. Gezondheid, uitputting van grondstoffen, noem maar op. De voordelen van circulair kun je dus minder goed meenemen en daarom is het op papier duurder.' Marijn Polet (Copper8) en Jip van Grinsven (Alba Concepts) zien op hun beurt mogelijkheden. Marijn: 'We gaan kijken of de waarde van een circulair gebouw hoger kan, door te kijken naar biodiversiteit en gezondheid. We proberen vooraf in de taxatie te krijgen wat het gaat opleveren. Zo kan je vooraf al op die waarde sturen. Er is her en der ruimte in de regelgeving om hier wat aan te doen.'

‘We moeten gebouwen als Lego gaan zien’

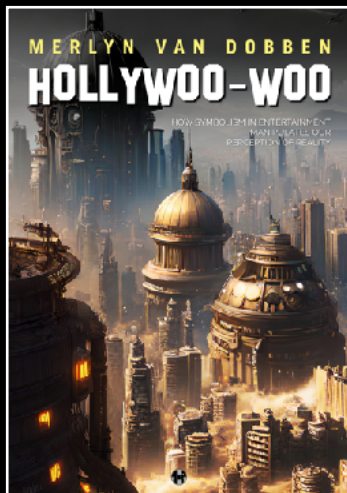
Na een breakout-sessie waarin de deelnemers in drie aparte groepen met elkaar van gedachten hebben kunnen wisselen, zijn er veel vraagtekens blijven hangen. Echter, bij een aantal komen de ideeën nu pas echt los. Zo wordt er gesproken over het vinden van subsidies om de investeringskosten te verlagen, een speciale ‘circulariteitsrating’ en mindset. Constantijn Berning (EDGE): ‘Waar we vanaf moeten is de discussie rondom de waarde van circulariteit. Anders ben je de hele tijd bezig met mensen financieel te overtuigen dat het haalbaar is. De focus moet liggen op de voorwaarden. Bijvoorbeeld de voorwaarde dat er zo min mogelijk nieuwe grondstoffen worden gebruikt. De hele markt is het eens dat we naar een lagere carbon footprint moeten, dus daar zou je circulariteit op kunnen laten inhaken. Dan krijg je een veel grotere groep achter je.’

Bert Krikke: ‘Ik heb de ontwikkeling van Breeam meegemaakt. Dat ging eerst ook heel langzaam. Maar uiteindelijk kwamen er belastingvoordelen en wilden beleggers alleen nog maar Breeam-gebouwen in hun portefeuille hebben. We hopen met circulariteit eenzelfde soort slag te maken, maar daar is een verandering van mindset voor nodig.’

Vincent Gruis (TU Delft) komt aan het einde van de bijeenkomst met een zin die die mindset weleens voorgoed zou kunnen veranderen: ‘Circulariteit is niet een gebouw op een permanente plek, maar een permanent gebouw op een tijdelijke plek.’ Of, zoals Dick van Ginkel het kort en bondig samenvat: ‘We moeten gebouwen als Lego gaan zien.’

HOLLYWOO-WOO

How symbolism in entertainment
manipulates our perception of reality

This book about movies totally spoils the fun of watching movies.

Consider this your trigger warning: your favorite movie is not about what you think it is. HOLLYWOO-WOO pulls down the curtain, exposing the wizards pulling the strings of make believe. It addresses topics like predictive programming, social engineering, guilty pleasures and The Frame; the “correct” way to approach the art of filmmaking.

In order to effectively influence the public, Hollywood uses every trick in its spell-casting manual. This includes the use of symbols, numbers, mystical and religious references and imagery, and ancient and occult knowledge. Symbolism has been weaponized against the viewer. However, once you know how to decipher the seemingly randomly chosen props, names and license plates, you will find that just about every movie points to the same existential truth.

Blindelings geslaagd

Houd el Hadoute (19) stapte vier jaar geleden binnen bij Het Nieuwe Lyceum in Bilthoven, want hij wilde gymnasium doen: ‘Ik denk dat ik dat kan.’ Er was één maar: hij was blind. Normaal gesproken volgen mensen met een visuele beperking onderwijs bij instellingen als Bartiméus, maar voortgezet onderwijs op een hoger niveau dan de HAVO wordt daar niet aangeboden. Het Nieuwe Lyceum ging de uitdaging aan en reikt deze week, als eerste reguliere school in Nederland, aan een blinde leerling het gymnasiumdiploma uit.

Houd (spreek uit: *hoet*) verhuisde op zijn achtste met zijn ouders, zusje en vier broers naar Brussel, maar besloot vier jaar geleden terug te keren naar Nederland, in te trekken bij zijn oom en tante en op Het Nieuwe Lyceum in 3 VWO in te stromen. Hij had zichzelf al op jonge leeftijd als doel gesteld om naar de universiteit te gaan: ‘Dat heb ik altijd gehad, dat ik dat niveau wilde bereiken. Daar wilde ik alles voor doen.’ De school moest daar wel enige aanpassingen voor doen, maar uiteindelijk viel dat mee: ‘Het is minder dan veel scholen zouden denken, want ik heb bijna alles normaal in de klas meegedraaid. Behalve wiskunde. Dat werd op een gegeven moment te complex.’

Hij kreeg hulp van ‘Meneer Mulder,’ die een paar dagen bij Bartiméus meeliep om inspiratie op te doen: ‘Het was voor mij als wiskundeleraar ook een ontdekkingstocht. Na de les zat ik twee uur lang met Houd en toen heb ik het zelf ook een beetje geleerd. Af en toe zat ik met mijn ogen dicht naast hem, maar het blijft lastig om goed in te voelen hoe het is om niets te zien. Dus ik was constant op zoek naar manieren om de lesstof, en met name afbeeldingen en grafieken, te vertalen.’ Houd: ‘We hebben echt een band gekregen, want het ging niet alleen over wiskunde. We bespraken de politiek, en iedere maandag deden we De Nabeschouwing.’ Meneer Mulder: ‘Voetbal was een belangrijk onderdeel van de gesprekken.’

‘Voetbal was een belangrijk onderdeel van de gesprekken’

Het eindexamen wiskunde was desondanks een uitputtingsslag. Houd: ‘Ik heb een speciaal apparaat dat alles op het scherm overzet in braille. Het is een bordje met puntjes, met een limiet van slechts veertig tekens. Tijdens het examen kwam er een formule voorbij dat over de tachtig tekens ging. Het kost veel tijd, omdat alles in stukjes wordt gehakt en in een lange reeks achter elkaar wordt gezet.’ Meneer Mulder: ‘En tijd. We hebben er zes uur over gedaan. En de laatste vraag hebben niet eens kunnen doen.’ Houd: ‘Ik was ook gewoon op, want we hadden de dag ervoor van twaalf tot vijf geoefend.’ Toch kan hij trots zijn, want hij haalde er een 8,3 voor.

Houd: ‘Ik kijk terug op een hele mooie schooltijd. Ik zou iedereen die dit traject na mij gaat volgen, willen meegeven: geef goed aan wat je nodig hebt. En twijfel nooit aan jezelf. Alles is mogelijk. En voor wiskunde hebben ze Meneer Mulder, dus dat gaat helemaal goed komen.’

Nu wacht de universiteit, waar hij Rechtsgeleerdheid gaat studeren. De boeken zijn al binnen, maar hij heeft nu nog even andere dingen aan zijn hoofd: ‘Eerst moet Nederland Europees kampioen worden - dan zien we wel weer verder.’

De Vierklank / Biltsche Courant, 10 juli 2024

Pitchen is magisch

Omdat de zomer van 2024 bol staat van de sport, gingen we op zoek naar bijzondere lokale sporthelden en vroegen hen het sporthemd van het lijf. Deze week in de spotlight: softballer Eva Voortman, pitcher van landskampioen Neptunus (Rotterdam) en het Nederlands softbalteam.

Het EK softbal voor dames wordt dit jaar tussen 1 en 7 september gespeeld op de velden van UVV (Leidsche Rijn), Diamonds (Nieuwegein) en Centrals/Wombats (Groenekan). Dat wordt dus een thuiswedstrijd voor titelverdediger Nederland, dat twee jaar geleden in de finale het Verenigd

Koninkrijk versloeg met 7-0. En voor Eva Voortman, die uitgeroepen werd tot MVP (Most Valuable Player) van het toernooi. Het is echter even afwachten of ze er straks ook weer bij is. Eva: 'Ik ben geblesseerd geraakt toen ik me verstapte. Maar het lijkt erop dat ik, tegen alle verwachtingen in omdat ik veel sneller revalideer dan gedacht, het EK gewoon ga halen.'

Op het veld van Centrals - dat recentelijk volledig is vernieuwd - is waar het allemaal begon. Eva: 'Ik heb hier elf jaar lang gespeeld, vanaf mijn negende. Het voelt als thuis. Softbal trok me aan omdat het zo'n stoere sport is. Slaan, rennen, gooien. Over het algemeen gaan jongens op honkbal en meisjes op softbal, maar softbal gaat veel sneller, omdat het veld kleiner is, compacter. Er wordt onderhands gegooid, maar dat gaat desondanks ongelofelijk hard; over de 100 kilometer per uur. Softbal is de enige damessport die sneller gaat dan de herenvariant.'

'Ik had niet het idee dat ik er heel goed in zou worden, ik vond het gewoon leuk om te doen. Maar tijdens het WK van 2014 veranderde er iets. Japan en de Verenigde Staten stonden in de finale en de beste pitcher ter wereld was een Japanse, die haar land eerder al naar Olympisch goud had gegooid. Zij gooide zo hard, zo makkelijk, het zag er zo magisch uit, dat het iets in me wakker heeft gemaakt. Misschien moet ik dit ook gaan doen, dacht ik. Ik was 21 en speelde al een tijdje, maar toen ben ik me gericht gaan specialiseren in het pitchen. Ik gooi nu op een andere manier dan zij, maar zij was een grote inspiratie voor me.'

'Ik zeg altijd: controleer wat je kunt controleren en laat al het andere los'

Een paar jaar later vertrok ze naar Japan om er een jaar lang te spelen op het hoogste niveau: 'Het is heel mooi, hoe gedisciplineerd ze daar zijn, en het respect dat ze hebben voor... alles, eigenlijk. Voor het leven. Maar het is er nog steeds wel erg hiërarchisch. Ze houden precies in de gaten - tot op de dag nauwkeurig - wie er jonger en ouder is, en hoe ze diegene dus moeten aanspreken. Dat hebben wij hier gelukkig wat minder. Maar dat is het mooie van andere culturen; hoe verschillend mensen kunnen denken. Wat ik van mijn tijd in Japan heb geleerd, geef ik weer door aan mijn eigen cursisten. Op de Eva Voortman Academy train ik atleten van alle leeftijden, en ik leer ze niet alleen techniek, maar ook mindset. Rust, discipline, zorg voor het veld en de spullen die je gebruikt. Ik zeg altijd: controleer alleen wat je kunt controleren en laat al het andere los, en dan komt het wel goed.'

Het Europees Kampioenschap is het grootste softbaltoernooi van dit jaar, ondanks dat het een Olympische sport is. Eva: 'Parijs slaat het softbal deze editie over, maar over vier jaar, in Los Angeles, zijn we er weer bij. Wel worden er volgend jaar in China de World Games gehouden - een soort Olympische Spelen voor alle niet-Olympische sporten.'

Softbal is niet alleen een stoer, maar ook een zeer tactisch spel. Eva: 'Het is een levend schaakspel. Je moet zoveel mogelijk *runs* zien te krijgen - dus zorgen dat een poppetje over de vier honken gaat - en daar zijn oneindig veel mogelijkheden voor. Internationale wedstrijden duren relatief lang, vanwege dat schaken. Er wordt veel tijd genomen, want elke beslissing kan beslissend zijn.'

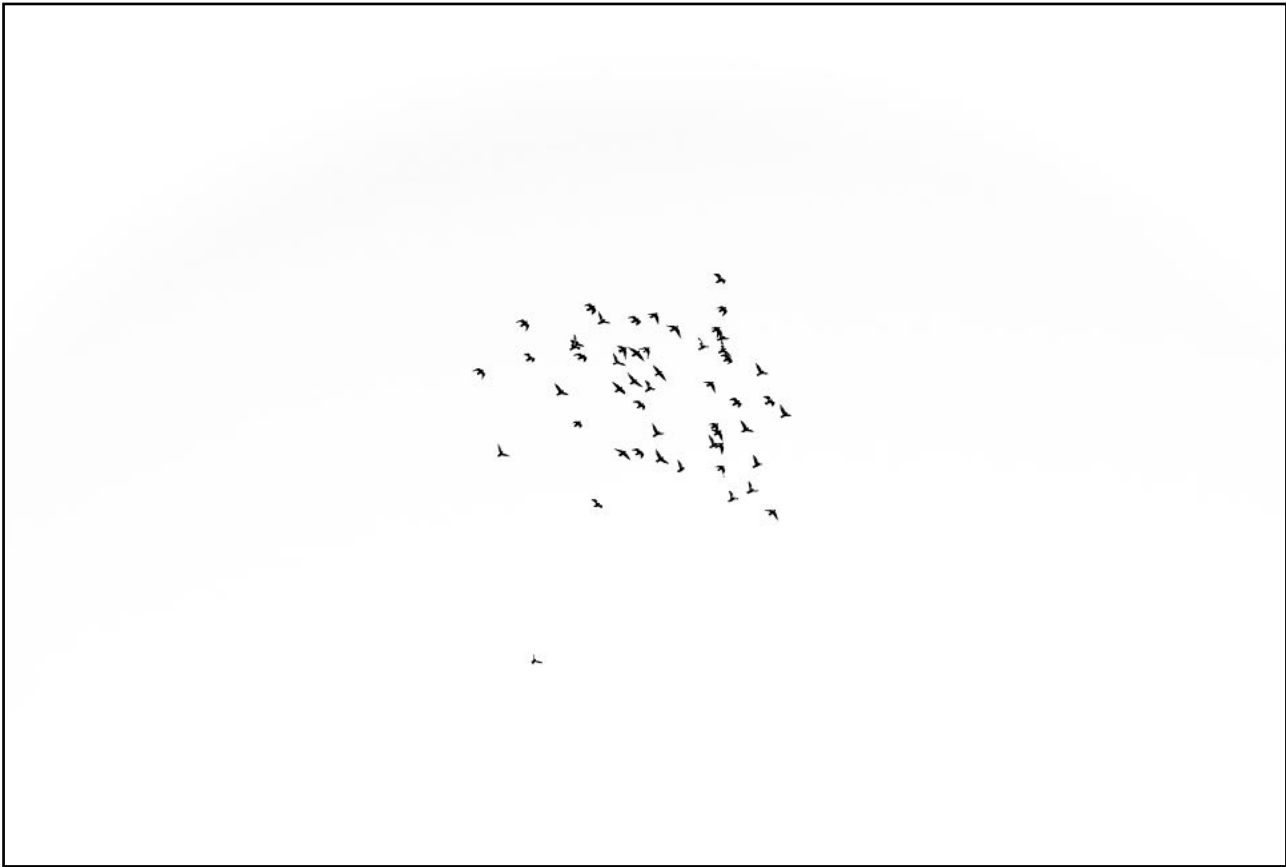
Wat zijn de gevaarlijkste landen waar Nederland straks wellicht tegen moet spelen? Eva: 'Engeland en Italië. Maar Spanje en Duitsland - waarmee we in dezelfde poule zitten - zijn flink aan de weg aan het timmeren, dus ik ben benieuwd waar zij nu staan. Ik voel nu nog weinig druk, ik vind het vooral heel tof dat het EK in Nederland gehouden wordt. Dat zou comfortabeler moeten zijn en dus makkelijker, maar het niveau stijgt, zeker in Europa. Dat heeft als nadeel dat het niveau tijdens het EK hoger ligt, maar als voordeel dat je daardoor zelf ook een hoger niveau haalt.'

Het Nederlands softbalteam heet officieel het Team Kingdom of the Netherlands Women's Fastpitch Softball. Wat is het verschil met Slowpitch Softball? Eva: 'Fastpitch is de officiële grote toernooien versie. Terwijl Slowpitch wereldwijd ook ontzettend groot is, maar dat is wat laagdrempeliger. Al doet dat niet helemaal eer aan de fanatieke slowpitchers, want die kunnen echt wel wat. Fast- of Slowpitch, het verschil zit 'm letterlijk in de pitch: bij Slowpitch moet de bal met een boog gegooid worden. Bij Fastpitch is het van: gooi zo hard mogelijk.'

De rol van pitcher kan mentaal best zwaar zijn. Eva: 'Je bent de steady factor van het team. Je neemt de anderen mee op sleeptouw, want jij hebt de bal. Als er een fout wordt gemaakt, ben jij degene die het kan oplossen met een goeie worp. Daar krijg je dan ook de credits voor, maar als de bal wordt weggeslagen, ben je daar ook als enige verantwoordelijk voor.'

De Vierklank / Biltsche Courant, 14 augustus 2024

Waar de spirituele oorlog echt over gaat

Wat is spiritualiteit? Het woord duikt de laatste jaren steeds vaker op in podcasts en programma's waarin je het niet meteen zou verwachten. Er wordt gesproken over politieke zaken, de maatschappij, wetenschap, het nieuws van de dag, en dan opeens komt de zin 'we zitten in een spirituele oorlog' voorbij. Maar een duidelijke toelichting is vaak teveel gevraagd. Over wat voor soort oorlog hebben ze het? En wat is er zo spiritueel aan?

Twintig jaar geleden heette het ‘paranormaal’, wat een beetje een enge connotatie had met het voorvoegsel ‘para’ dat makkelijk geassocieerd werd (bewust of onbewust) met het woord paranoïa. Paranormaal lag dicht tegen ‘je bent niet goed bij je hoofd’ aan. Mensen die zich met het paranormale bezighielden waren niet normaal en dus vreemd. Onberekenbaar. Eng. Gevaarlijk.

Para betekent ‘strijden tegen’ of ‘tegenin gaan’. Denk aan paraplu; iets dat zich verzet tegen de regen – de plu of de *pleur* die uit de hemel valt. ‘Paranormaal’ wijst dus op iets dat zich afzet tegen de alledaagse werkelijkheid. Maar dat doet de paranormale wereld helemaal niet. Het is daarom maar goed dat de term inmiddels is ingeruild voor het vriendelijker klinkende (en toepasselijker) ‘spiritueel’.

Spiritualiteit is niet zo ingewikkeld. Het is de leer, of kennis, van ‘spirit’. Van de geest, dus. Alles is geest. Alles is spiritueel. Van de fysieke werkelijkheid die we met onze beperkte zintuigen kunnen waarnemen tot het gigantische, voor ons onzichtbare universum dat daarachter ligt. Dat universum kunnen we weliswaar niet zien, maar heeft wel degelijk invloed op onze materiële leventjes (en andersom). Hoe meer spirituele kennis je vergaart, hoe meer de werkelijkheid zich prijsgeeft. Hoe bewuster je wordt.

Kennis is niet helemaal het goeie woord. In het onderwijs is iets ‘kennis’ als je ideeën van een ander makkelijk kunt reproduceren. Spirituele kennis daarentegen is iets diep van binnen, zonder enige vorm van twijfel, *weten*.

Je weet iets pas echt als je het ervaart, oftewel: als je het *voelt*.

Waar deze ‘spirituele oorlog’ dus op neerkomt – en dit is niet iets nieuws, maar al eeuwenlang aan de gang – is de strijd tussen de groep mensen die steeds bewuster wordt en de groep die dat probeert te ontmoedigen. Tot op de dag van vandaag worden kinderen aangeleerd om zich niets aan te trekken van hun gevoel en te luisteren naar hun verstand.

Iedere nieuwe generatie moet klein (lees: zo onbewust mogelijk) gehouden worden. Hoe bewuster een bevolking namelijk wordt, hoe meer mensen de autoriteit in zichzelf zullen erkennen, en hoe lastiger het voor externe autoriteiten wordt om macht uit te oefenen. Dat is ook de reden dat we de eerste achttien jaar van ons leven worden opgesloten in een herprogrammeringsinstituut.

En dat is het goeie nieuws: blijkbaar is de soevereiniteit van de mens zo sterk dat er achttien jaar intensieve scholing voor nodig is om de conditionering effect te laten hebben.

De steeds bewuster wordende groep is het strijden ontstegen en glipt daarom continu als een zeepje uit de klauwen van de groep die de soevereiniteit van de mens wil inperken

De spirituele oorlog is een bewustzijnsoorlog. De groep die de soevereiniteit van de mens wil inperken, bestaat voor een groot deel uit mensen met een vernauwd bewustzijn. Die handelen, zonder dat ze zich daarvan bewust zijn, vanuit hun conditionering. Dit zijn de zogenaamde ‘useful idiots’. Deze groep *strijdt*. Ze halen alles uit de kast: propaganda, infiltratie, leugens, psychologische operaties (psyops), het shadowbannen en cancellen van bepaalde mensen, het bevriezen van bankrekeningen, het zaaien van paniek, noem maar op.

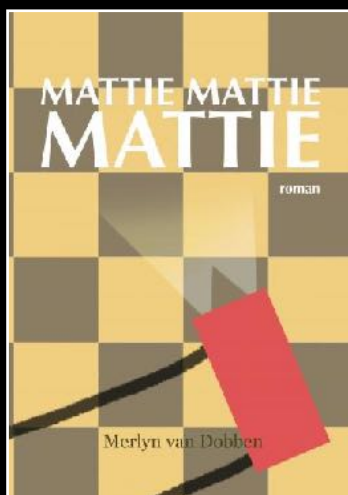
De steeds bewuster wordende groep is het strijden ontstegen en glipt daarom continu als een zeepje uit de klauwen van deze groep.

Niet iedereen heeft dezelfde definitie. Sommigen verwarren deze spirituele oorlog met een religieuze oorlog. En die strijden juist wél. Die zitten nog volop in een dualistisch denkframe. Goed tegen Slecht. Om Slecht te vernietigen, moet Goed zich als Slecht gaan gedragen, maar dat moet dan maar even. Alles voor het grote goed!

Het is geen gevecht tussen Goed en Slecht. Het is een spel tussen een open, vrije, overgevende, bewustzijnsverruimende kracht en een verkrampde, benepen, dwingende, bewustzijnsvernuwende kracht. Deze twee krachten zien we niet alleen aan het werk in de buitenwereld, ze zitten ook in ons. De “oorlog” is dus in de eerste plaats een innerlijke strijd. En dat is voor iedereen persoonlijk, wat wil zeggen dat je niemand kunt redden behalve jezelf.

MATTIE MATTIE MATTIE

roman

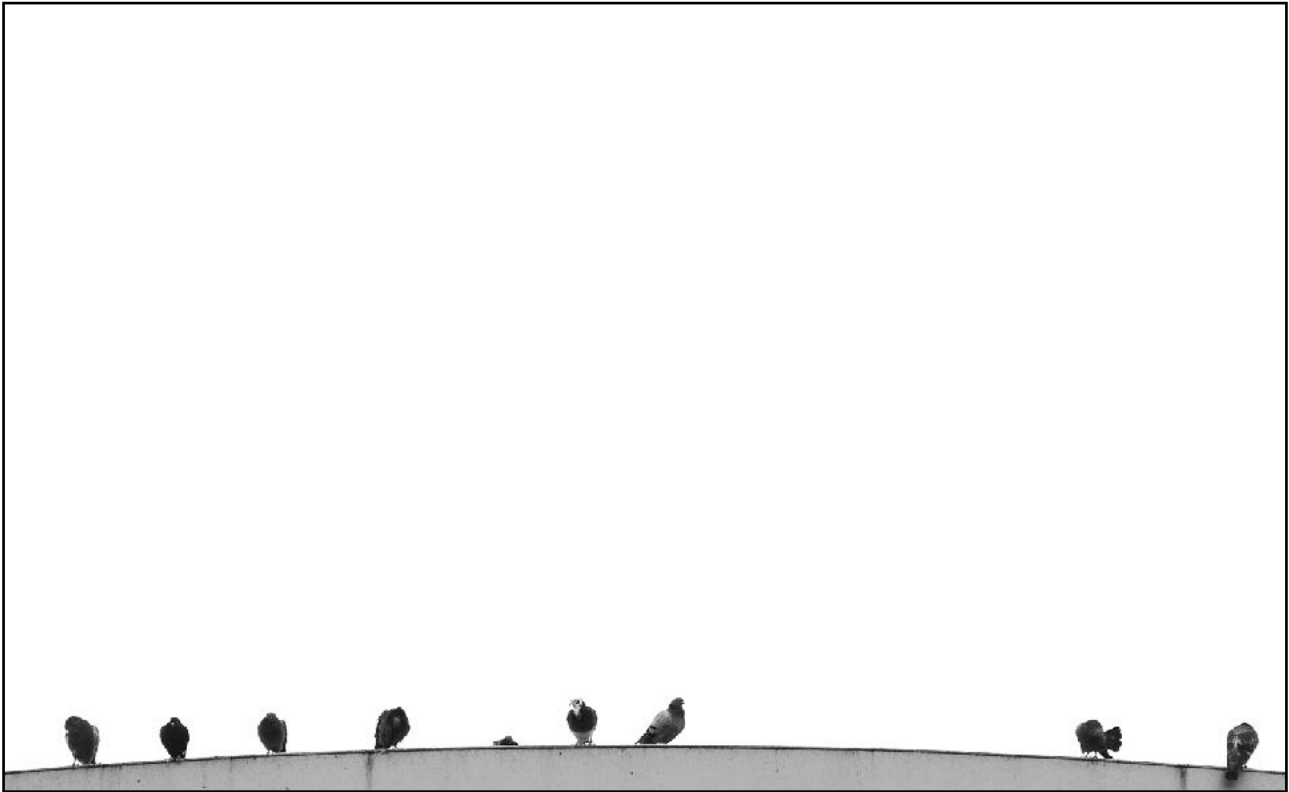

Mattie vindt bij toeval een oude polaroid waar ze als klein meisje opstaat. Vrolijk lachend op de schouders van een man die haar vader moet zijn. Een man die ze nooit heeft gekend. Geen enkele herinnering aan heeft.

Haar moeder zwijgt als het graf over haar verleden, dus gaat ze samen met de overburen en haar nieuwe vriend op onderzoek uit.

Ze probeert haar familiegeschiedenis te reconstrueren, en komt uit bij een camping in de Pyreneeën, genaamd La Montagne Grunn; De Groningse Berg.

Daar vindt ze echter niet waar ze naar op zoek is. Integendeel.

De schandalen van veertig jaar geleden zijn nooit opgelost

‘Everything moves in cycles,’ zegt de spirituele bankrover Bodhi (Patrick Swayze) in *Point Break* (1991). Het feit dat we om de zoveel jaar met dezelfde thematiek worden geconfronteerd, lijkt inderdaad te duiden op een soort *loop*. Alsof het universum op gezette tijden bepaalde kwesties uit het collectieve onderbewustzijn naar de oppervlakte haalt. Daar moeten we dan iets mee, blijkbaar. *Los het op, mensheid!* Maar omdat we maar blijven hangen in ego, censuur en taboes, lossen we elke keer slechts kleine stukjes op.

Het universum vindt dat prima. *Berg ik de boel wel weer op.* Om het na een aantal decennia weer uit de kast te halen.

Het is 2023 en de schandalen van veertig jaar geleden zijn terug. Nieuwe verpakking, verbeterd recept, met net even andere terminologie, maar in essentie identiek aan wat we al eerder hebben doorgemaakt. Komt iemand de naam ‘Onkruit’ bekend voor? Als je je verdiept in de geschiedenis van deze door Wikipedia omschreven ‘radicale actiegroep van militante antimilitaristen’, zijn de parallellen met deze tijd niet te missen.

Onkruit was een linkse club die vanaf eind jaren zeventig tot eind jaren tachtig protesteerde tegen kernwapens en de NAVO, vernielingen aanrichtte en inbraken pleegde bij ministeries en legerkazernes. Links? Ja. Veertig jaar geleden maakte Links zich nog druk over de inbreuk op onze privacy, het voeren (en steunen) van oorlogen, politiegeweld, het bespioneren van de eigen bevolking en het infiltreren van vredesbewegingen. Zeer actuele thema’s. Je kunt de veertig jaar oude artikelen bijna letterlijk opnieuw op de voorpagina zetten. Alsof het universum dezelfde grammofoonplaat heeft opgezet en we met z’n allen weer een rondje mogen mee-draaien. *Misschien dat ze het dit keer wél tot de bodem uitzoeken.*

Van het huidige Links hoeven we niets te verwachten. Die hebben hun ideologische veren lang geleden verbrand. De PvdA vierde grote successen toen ze afscheid nam van haar overtuigingen, geen principes meer had en enkel nog op pragmatische wijze aanhaakte bij de ideeën van andere partijen. Maar het pragmatisme miste grondslag. Dat was tijdens Paars (kabinetten Kok I en II van PvdA-VVD-D66 tussen 1994 en 2002) nog niet zo’n probleem. Sterker nog: de PvdA zag haar morele elasticiteit als gouden greep. Maar na verloop van tijd dreef de partij steeds verder af. Een flexibele houding lijkt in het begin een slimme zet, maar op een gegeven moment ga je zwalken. En dat is wat er van Links geworden is: een stuurloze klont, dobberend op open zee, wanhopig op zoek naar iemand waar ze hun bestaansrecht aan kunnen ontleiden.

Zowel PvdA als GroenLinks als D66 hebben zichzelf volledig uitgehold. Er is in feite niets meer van het Linkse gedachtegoed over. En dus worden de thema’s opgepakt door partijen aan de andere kant van het politieke spectrum. Destijds was je een ‘linkse radicaal’, nu wordt iedereen die zich zorgen maakt over de *surveillance state*, bankiersoorlogen, machtsmisbruik van de overheid en psychologische operaties weggezet als ‘extreem rechts’.

Zelfs oud-Onkruid-activisten hebben inmiddels hun principes afgezworen, zoals Wijnand Duyvendak - de man die Jesse Klaver in aanloop van de Tweede Kamerverkiezingen 2017 allerlei vertaalde Obama-speeches in de mond legde. Hij deed al in 2008 afstand van zijn verleden, in zijn boek 'Klimaatactivist in de politiek'.

Links is Rechts geworden en vice versa, maar de cyclus draait door.

De 'koffiedrinkers' op het Museumplein in Amsterdam die demonstreerden tegen de coronamaatregelen waren niet de eersten die te maken kregen met een politiemacht die haar boekje te buiten ging. Al in 1979 klaagde Onkruid de politie aan voor buitensporig geweld.

Een jaar later, in 1980, had Onkruid het gemunt op camera's in de openbare ruimte. Dat was een schending van privacy, dus die gingen eraan. Soortgelijke vernielingen zien we momenteel in het Verenigd Koninkrijk. Londen is sinds enige tijd een 'ULEZ'; Ultra Low Emission Zone. Een kleine tweeduizend camera's staan opgesteld om alle nummerplaten te scannen en als je auto te veel uitstoot (volgens de richtlijnen van de Europese Unie) krijg je een gepeperde rekening thuisgestuurd. De Londense burgemeester Sadiq Khan noemt dat 'social justice'.

De camera's zijn echter een doorn in het oog van de zogenaamde 'Blade Runners'. Net als in de film *Blade Runner* (1982) maken deze activisten jacht op *non-human entities*. Lois Perry, initiatiefnemer van CAR26, snapt de weerstand die de ULEZ oproept: 'It's a tax on the poor but, more importantly, it's an attempt to crush personal freedoms including freedom of movement.'

Onkruid verdacht de Nederlandse inlichtingendiensten van spionage. Ze zouden bepaalde personen, groepen en zelfs politieke partijen nauwlettend in de gaten houden. De PPR en PSP stelden hier Kamervragen over en kregen als antwoord van ministers Rietkerk (Binnenlandse Zaken) en De Ruiter (Defensie) dat de militaire inlichtingendiensten 'voornamelijk de krant lazen'.

Onkruid nam daar geen genoegen mee en brak in bij de CID, de Contra Inlichtingen Dienst (soms ook Contra Inlichtingen Detachment of Centrale Inlichtingen Dienst genoemd). De dienst was onderdeel van het Nederlandse leger, waar de afdeling bekendstond als de 'sectie stiekem'. Ze namen vertrouwelijke documenten mee waar - wat een verrassing - totaal iets anders uit bleek. Persoonlijke gegevens van zowel burgers als militairen met 'linkse sympathieën' werden geregistreerd. Ook werd er een 'infiltratie/beïnvloedingsschema' gevonden.

Dat doet toch wel erg denken aan de huidige illegale praktijken van de NCTV (Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en Veiligheid), die jarenlang ‘in strijd met de wet’ privacygevoelige informatie over burgers heeft verzameld én verspreid.

Onkruid publiceerde de documenten in ‘Dossier 001’, waar PSP-Kamerlid Andrée van Es over zei: ‘Een groot deel van de eigen bevolking wordt als vijand, als doelwit behandeld.’

Het infiltratieproject van de CID had als naam ‘Fatima’ en werd eind jaren zeventig in het leven geroepen toen soldatenvakbond VVDM zich uitsprak tegen kernwapens. Het project is nooit gestopt, want als je je tegenwoordig uitspreekt tegen de plannen van de gevestigde orde zijn informanten en infiltranten nooit ver weg. De zogeheten Romeo’s die met busladingen tegelijk worden losgelaten op vreedzame demonstranten worden steeds vaker geïdentificeerd en op video vastgelegd. Maar op de achtergrond vinden er nog tal van andere operaties plaats. Thierry Baudet (FvD) stelt: ‘Wat wij hebben ontdekt is dat er een aantal AIVD-mensen al zeker 2,5 jaar actief bezig zijn om in onze achterban, met troll-accounts op Telegram en ook op Twitter, mensen te ontmoedigen om te gaan stemmen.’

Naar aanleiding van Dossier 001 beloofde de politiek beterschap. Er werden een paar inlichtingenafdelingen samengevoegd, daar werd een nieuw naampje opgeplakt, en de media werd ingezet om de hele kwestie te bagatelliseren. In 1991 lasen we in de Volkskrant: ‘Na een paar rare uitglijders, die mede door toedoen van de anti-militaristische actiegroep Onkruid in de publiciteit kwamen, besloot de toenmalige minister van Defensie De Ruiter in 1986 de drie diensten samen te voegen en meer onder het centraal gezag te plaatsen van het ministerie in Den Haag.’

Rare uitglijders. Alsof het ging om het omstoten van een kop koffie, in plaats van systematische wet overtredende operaties en het opzettelijk verkeerd informeren van de Tweede Kamer (en daarmee de Nederlandse bevolking).

Er is feitelijk niets veranderd, laat staan verbeterd. Maar toedekken werkt niet. Een pleister geneest niet. En dus komt de kwestie op een gegeven moment weer omhoog, als pus dat een uitweg zoekt. We zullen de wond eerst schoon moeten maken. Vinden we dat een te vies werkje, dan kunnen we wachten tot de thematiek weer uit de krantenkoppen (en ons bewustzijn) verdwijnt. Kunnen we heerlijk onbezorgd gaan slapen, maar staan we over een aantal jaar weer voor precies hetzelfde probleem. Een probleem dat bij iedere incarnatie groter wordt.

MERLYNVANDOBBER.COM